

A magyar-szovjet alumíniumegyezmény jó példája az együttműködésnek

Szerdán elutazott hazánkba P. F. Lomako, a Szovjetunió szinesfém-kohászati minisztere, aki a kormány meghívására tíz napig tartózkodott hazánkban. Ez idő alatt 12 üzemben és intézményben látogatott, többek között felkereste az ajkai timföldgyárat és alumíniumkohót, az almásföldi timföldgyárat, a Székesfehérvári Könnyűféművet, valamint a Fejér megyei Bauxitbányák Vállalatot is.

Bücszutatására a Ferihegyi repülőtérre megjelent dr. Székér Gyula nehézipari miniszter, dr. Lőrinc Imre, a miniszter első helyettese, és Menyhart László miniszterhelyettes, valamint J. V. Pavlov, a Szovjetunió magyarországi nagykövete.

A repülőtérre P. F. Lomako az MTI munkatársának kérdéseire tájékoztatást adott a magyar-szovjet alumíniumegyezmény megvalósításának eddigi tapasztalatairól, magyarországi benyomásairól és az együttműködés további lehetőségeiről.

Elmondotta, hogy a magyar-szovjet alumíniumegyezmény, amely jövőre már tízéves lesz, a szocialista országok közötti ésszerű együttműködés egyik legjobb példája. Mindkét fél azt adta, amire a másiknak szük-

sége van: Magyarország a nyersanyagot, a Szovjetunió pedig az olcsó vízienergiát. A továbbiakban hangsúlyozta, hogy a szovjet megrendelők nagyon elégedettek a magyar timföld minőségével és a szállítások időpontjaival.

A szovjet miniszter itt-tartózkodása alatt megtekintette alumínium késztermékeinket is, melyekről elmondotta, hogy szépek és praktikusak, különösen az alumínium épületszerkezetek nyerték meg tetszését. Ezekből a Szovjetunió már ren-

delt a második felévre, a tervek szerint először a moszkvai házak építésénél használják. Ezzel a megrendeléssel tovább bővíthető az együttműködés, hiszen a Szovjetunióknak rendkívül nagy mennyiségű alumínium-épületszerkezetre van szüksége, ezek segítségével ugyanis meggyorsíthatók az ország északi részében folyó építkezések, amelyekhez a közismerten könnyű alumíniumszerkezetekből jóval nagyobb mennyiségű szállíthatnak majd, mint a hagyományos fémekből.

Befejezésül elmondotta a szovjet szinesfém-kohászati miniszter, hogy igen jó benyomásokkal hagyja el országunkat. Tizenöt évvel ezelőtt már sorra járta alumíniumipari létesítményeinket, így módjában áll felmérni és értékelni az iparág óriási mennyiségi és műszaki fejlődését.

Egyedül van-e?

„Gyermekeiket egyedül nevelő anyák”. Mostanában külön rubrika jut már részükre mindenféle statisztikában. Jó ez azért is, mert rájövünk: nem is kevesen vannak. De a statisztikai vizsgálódás még nem elég. Azt is tudni kell róluk, milyen gondokkal, bajokkal küszködnek, arról is el kell gondolkodni minden közönségben: miként kaphatják a legtöbb, leghathatósabb segítséget.

ORGONA-SÍPOK
Szegedi Ruhagyár.
Lombos, virágos üzemi parkok, nagy köépületek között megyek a 7-es varrodába.

— Özvegy Szántó Lajosné keresem.

A munkateremben sok a nő. Az egyik gép mellett gömbölyű, kerek arcú, szemüveges asszony. Abbahagyja a porköpenyvarrást, az ujjvegek szegését. A művezetői irodába húzódnak egy kis beszélgetésre.

— Három éve halt meg a férjem. Szívtrombózisban. — Az emlékezést most sem allhatja meg könnyek nélkül.

Akkoriban nagyon sokat sírtam — mondja aztán —, jó, hogy a többiek olyan nagy szeretettel vetek körül. Hányszor elfutott a szemem a könny munka közben is, nem bírtam, ki kellett jönnöm. Vigasztaltak, segítettek.

Néha a munkája is akad, de soha senki nem vetette ezt a szemére. S hogy mindannyiszor erőt vett

magán, újra nekilátott a munkának, annak nagy oka volt: öt gyerek gondja szakadt rá özvegyiségében. Hatodmagának kellett előteremnie a ruhát, ennivalót, mindent, amire egy családnak szüksége van.

— Nincs véletlenül egy kép a gyerekekről? Véletlenül — van. A munkaköpeny zsebéből tárca, abból öt kis arckép kerül elő. Egymás mellé helyezi őket az asztalon. Elképzelem őket életben, így felsorakozva olyanok lehetnek, mint az orgonasípok.

ZOLI UDÜLÉSE

— Margitka, a leggyobb. Harmadik gimnazista. Igaz, csak közepes, de nem is kívánok tőle többet, annyi a teher rajta. Ó az én legnagyobb segítségem.

— Lali. Most másodéves ipari tanuló. Címfestő lesz. Gabi most végezte a nyolcadik osztályt. Eleven gyerek, sok vele a gondom, legnagyobb, hogy teljesüljön az álma: villanyszerelőipari-tanuló szeretne lenni. Csak ez érdekli, otthon is folyvást ezermesterkedik.

Zoli a negyedik az „orgonasípok” között, s legnagyobb öröme, hogy Parád-fürdőre mehet a nyáron. A szakszervezet ajándéka ez az üdülés a Szántó családnak.

A legkisebb gyerek intőzében van, a testhíbas kisfiú csak rövid időket tölt a családnál. Nevelésének gondját a társadalom levette az anya válláról, a betegsége okozta szomorúság tovább sajog benne.

Négy gyerek után jár tehát a családi pótlék. Szántóné 1500 forint körül keres a gyárban, ehhez jön az özvegyi nyugdíj és árvaellátás, de így is sokszor támad hézag a családi költségvetésben.

Először mindig a legnagyobb fiú kap új öltönyt, kabátot, azután az sorba megy.

FIGYELEM ÉS SEGÍTSÉ

Reggeltől estig nincs megállás. Ha délelőttös, egy cédulán meghagyja a gyerekek-

nek, mit kell venni, intézni. Hazaérve a főzés, mosás, takarítás, varrás, s a többi házimunka taposómalmába kerül. A gyerekek segítenek ugyan, de évközben tanulniok kell, most meg dolgoznak egy kis nyári zsebpénzért.

— Milyen segítséget kap az üzemben?

— Míg a legkisebb fiam itthon volt, ingyen adtak nekem ebédet a gyári konyháról. Egy adagot, de a többinek is jutott belőle. Aztán meg segélyt is ad a szakszervezet.

— Nagyon jól esett a nők napján, hogy külön köszöntötték — folytatja. — A II. kerületől kiutaltak 800 forint segélyt. Egy oklevéllel együtt kaptam meg, azt mondták, gyermekeim példás nevelésért.

Sajnos az egészségről érdeklődve nem a legjobbakat hallom.

— A szívem. Azzal van baj. Biztos a kövérség miatt is. Dagad a lábam, „vizes”. Hamar faradok. És „cukrom” is van.

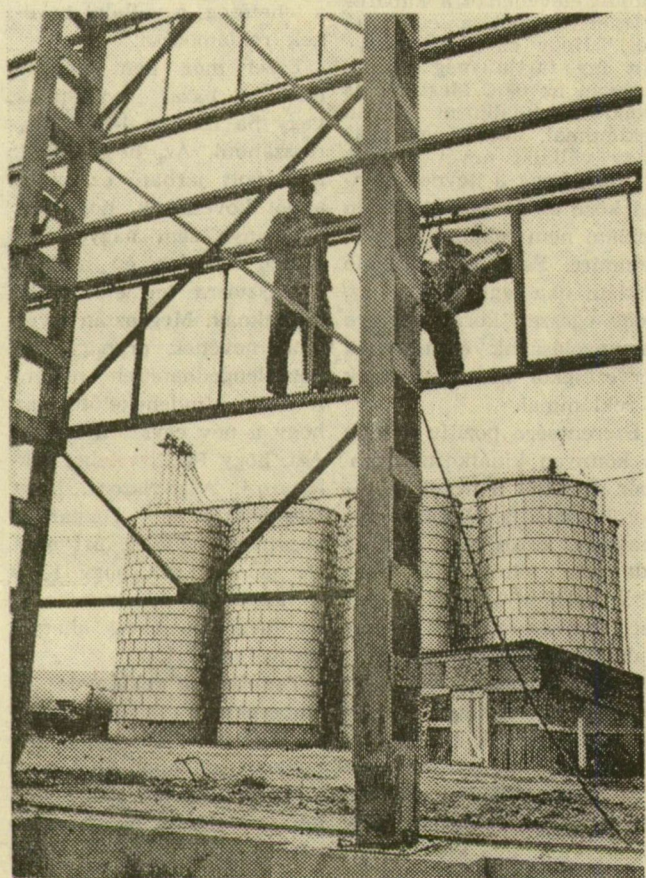
— Mi a legnagyobb álma?

— Egy lottófőnyeremény. Minden héten kitöltök egy szelvényt. Tudja, nagy a család és a kis házat is renoválni kellene.

Vigh Ferencné, a ruhagyári szakszervezet nőfőnöke mondja: Felmerésünk szerint 75 egyedülálló édesanya van a gyárban, s közülük 62-nek nincs önálló keresettel rendelkező gyermeke. Legtöbben kétgyerekesek. Intézkedési tervet dolgoztunk ki segítségükre.

Határozat született például arról, hogy minden szeptemberben tanszersegélyt kapjanak, ami gyermekenként nem lehet 150 forintnál kevesebb. Eddig hét asszonyt tudunk közülük egyműszakos munkára áthelyezni, sajnos kevés az ilyen munkahelyünk. Idén 41 olyan nődolgozó kapott szociális segélyt, aki egymaga gondoskodik családjáról.

Simai Mihály

Takarmánygyár Nádudvaron

Evi 3600 vagon szemesített állattápszert készít majd a nádudvari Vörös Csillag Tsz épülő takarmánygyára. A terv szerint 23 közös gazdaságnak biztosítanak szemesített takarmányt a gyár felépítése után. Hegesztők dolgoznak a vázszerkezeten.

délutánt is, amikor közel 100 kilométeres sebességgel szél sópórt végig a városban, megmozgatva a kiállítási sátorcsarnokokat is, de álltak az ostromot, s nem omlottak össze. S még egyet a sátrakról: viszonylag olcsó áron vásárolták, üzemeltetési költségek szinte elenyésző volt, a vásár után akár a beszerzési áron is lehet majd adni őket. Vagy ha nem, akkor hasznos dolgokra felhasználni — piaccsarnokként, raktárként, garázsok stb.

A vidéki városok ipari kiállításai az elmúlt esztendőben igencsak tarka képet mutattak: keresték a helyüket. Úgy érezzük, hogy a szegedi végre megtalálta önmagát, s a közszükségleti cikkek vásárává, kiállításává vált. Olyan seregszemlévé, amelyen a közszükségleti cikkek gyártó iparvállalatok, azok kereskedelmi partnerei és a fogyasztóközönség találkozhat egymással. Remélhetően, a megtalált tartalom, vásárij profil tovább tisztul, s a szegedi, Csongrád megyei, dél-magyarországi iparvállalatok mellett részt vesznek ezen a vásáron mindazok a hazai nagyvállalatok is, amelyek vezető szerepet töltenek be a közszükségleti cikkek gyártásában, melyeknek hatásuk van más iparágakra is.

Szeged földrajzi helyzete speciális: határmenti város, két ország felé is kisuárik élete, tevékenysége. Sajátos helyzetünk felé nem élhetünk meg intenzív kapcsolatok nélkül. A kereskedelmi és a termelési kooperáció létfontosságú számunkra, a

nemzetközi kapcsolatokban — ha nem is meghatározó, de fontos hézagpótló — szerepet játszik a kishatármenti árucseré-forgalom. A szomszédos Jugoszláviával ezek a kapcsolatok egyre intenzívebbé válnak. Jelzi ezt, hogy 54 jugoszláv iparvállalat — zömmel Szeged jugoszláv testvérvárosának, Szabadkának cégei — jöttek el Szegedre. Nem érdekelten megjelövegni, hogy a vásár alkalmával több mint 1 millió dolláros üzletkötés született, s közel 2 millió dollár értékű vár realizálásra. Nagyon jó lenne, s mi már évek óta óhajtjuk, hogy másik szomszédunk, Románia is — annak határmenti területe, Arad, Temesvár, esetleg Nagyvárad — bekapcsolódna a szegedi ipari vásár vérkeringésébe. A kishatármenti árucseré-forgalomnak doppingoló szerepe lehet a határ mellett húzódoó mindkét oldal áruellátásában. Bizunk benne, hogy az elkövetkezendő vásárokon már köszönhetjük a szomszédos testvéri ország, Románia — elsősorban Temes megye, amellyel egyéb vonalon jó a kapcsolatunk — iparvállalatainak, kereskedőinek megjelenését.

Köztudott már, hogy a Gazdasági Bizottság határozata értelmében Szegeden és Pécsen kétévnyenként lehet ipari vásárt rendezni. Szóbeli egyezkedés történt már e két nagyváros között, s minden valószínűség szerint a pécsiek támogatni fogják Szeged kívánságát, hogy itt a páros esztendőben rendezzünk ipari vásárt. Ennek egyik apropója éppen az, hogy

Petersen Péter Jánosnál

Péter János külügyminiszter szerdán fogadta H. Helveg Petersen dán kulturális és leszerelésügyi minisztert, aki hivatalos látogatáson tartózkodik hazánkban, s közvetlen hangú eszmecsere-t folytatott vele az országainkat kölcsönösen érdeklő nemzetközi kérdésekről.

Nem elég a Duna-víz Pécsnek

A Duna több mint tíz éve oltja Pécs „szomját”. A Mohácsot és a mecsekfaljai várost összekötő 40 kilométer hosszú távvezeték sok millió köbméter vizet szállított már a folyóból, s hoz a jövőben is. A gyors ütemben fejlődő város azonban „kinötte” ezt a segítséget, főleg jó minőségű ivóvízben van hiány. A következő évek gondjainak enyhítésére az Országos Vízügyi Hivatal 153 millió forintot bocsát Pécs rendelkezésére, amelyből a negyedik ötéves terv időszakában új kutakat fúrnak három városkörnyéki víznyelőterületen.

1876-ban volt — eddigi írásos bizonyítékaink szerint — az első ipari kiállítás városunkban. S szeretné a vásárrendezés, s szeretné a városi tanács is, hogy 1976-ban az ipari vásár a centenáriumi jegyében kerüljön „tető alá”. Természetesen a páratlan esztendőben sem maradna Szeged hasonló program nélkül, hisz ezek a közbülső esztendőik kiválóan alkalmasak arra, hogy szakosított termék-bemutatókat, kiállításokat rendezzenek a meglévő vásári területen. Most készítik a szegedi ipari vásár következő öt-tíz esztendőjének tervét, s minden bizonnyal nagyszabású lesz az 1976-os centenáriumi vásár, amelyre nem csupán a két szomszédos ország közeli városainak kiállításait hívják meg, hanem Szeged több testvérvárosának képviselőit is meginvitálják. Bizunk abban, hogy itt lesznek az odesszaiak, a drezdaiak, a brnóiak, a temesváriak, a szabadkaiak, a lódziai, a plovdiviak.

TELJES FELELŐSSÉGGEL ÁLLITJUK, hogy a szegedi ipari vásár megtalálta önmagát, s létjogosultsága van a hazai vásárok sorában, megfelelő időben biztosít fórumot minden második esztendőben a közszükségleti cikkek gyártó iparvállalatoknak, a kereskedelmi cégeknek és a fogyasztóközönségnek arra, hogy itt találkozzanak egymással, és nemcsak önmaguk, hanem mindannyiunk javára igazítsák munkájukat.

Gazdag István

Szerencsés szerencsétlenség

A Mecseki Szénbánya Vállalat komlói Kossuth-bányájában kedden délután történt — szerencsétlenségében is rendkívül szerencsés — kimenetelű üzemzavar műszakváltás idején következett be.

Huszonnyolc kiszállni igyekvő bányászal a 484 méter mélységben levő nyolcadik szintről indult a kas felfelé. Az eddigi megállapítás szerint a szállítógép dobjainak szétkapcsolása közben a kas, amelyben az emberek helyezkedtek el, elszaladt. Ezt követően a szállítókötel kiszakadt a doból. Körülbelül 70 méteren szabadon zuhant a kas, amikor

a biztonsági berendezés megállította a 10. szint felett 14 méterre.

A szorult helyzetbe jutott embereket még a kasban felkereste az orvos és elsősegélyben részesítette a rászorultakat. Huszonnégyen saját lábukon, kötélen ereszkedtek le az 575 méter mélyben levő tizedik szintre, ahonnan a másik szállítóknál át jutottak nap-szintre. Négy bányászunk, akik sérülésük miatt nem mozoghattak, hordágyat vittek a kasba, és így eresztették le őket kötélen a tizedik szintig.